

Οι φωτιές του Αηγιάννη και ο Κλείδωνας ένα ωραίο έθιμο του τόπου μας που έσβησε

Ο χρόνος κυλά και οι εικόνες αλλάζουν. Χάθηκαν τα φτωχικά προσφυγικά σπίτια της Σίνδου με τις γλάστρες και τους βασιλικούς. Οι γειτονιές με τις αλάνες εξαφανίστηκαν και το πρωινό λάλημα του πετεινού έγινε θόρυβος του αυτοκινήτου των βιαστικών και αγχομένων εργατών της ΒΙΠΕΘ. Δεν υπάρχει πια η παλιά ξένοιαστη γειτονιά, που πνιγμένη σήμερα από τις γύρω διάσπαρτες βιομηχανικές αυθαιρεσίες, ζει στους νέους ρυθμούς του αγώνα για την επιβίωση και της καθημερινά μολυσμένης ατμόσφαιρας που την περιβάλλει.

Μέσα στις μεγάλες απώλειες των τελευταίων χρόνων, έρχονται που και που ορισμένα γεγονότα να θυμίσουν την παλιά αγροτική γειτονιά με τα έθιμα και τις παραδόσεις από τις χαμένες πατρίδες, τώρα που αυτά άρχισαν να χάνονται στο μακρύ πέρασμα του χρόνου.

Ένα από τα έθιμα που χάθηκαν, ήταν το έθιμο της παραμονής του Αϊ-Γιάννη στις 24 Ιουνίου. Το βράδυ αυτής της μέρας άναβαν φωτιές στα σταυροδρόμια της κάθε γειτονιάς και μαζεύονταν όλοι οι γείτονες, μικροί και μεγάλοι, για να πηδήξουν σταυρωτά

πάνω από τη φωτιά. Γινόταν μάλιστα και συναγωνισμός για το ποια γειτονιά θα έχει τη μεγαλύτερη φωτιά.

Όσες κοπέλες μένανε γύρω, έκαναν τον "Κλείδωνα". Έβαζαν δηλαδή από ένα προσωπικό τους αντικείμενο μέσα σε ένα δοχείο με νερό, που στη συνέχεια το έκλειναν και το άφηναν κρυμένο όλη τη νύχτα κάτω από μια τριανταφυλλιά. Την άλλη μέρα με την ανατολή του ήλιου, μια από τις κοπέλες της παρέας έπαιρνε το δοχείο, φώναζε τις υπόλοιπες και κάθε μια τραβούσε από μέσα ένα από τα

αντικείμενα που είχαν βάλει, απαγγέλοντας ένα στιχάκι από το ημερολόγιο του σπιτιού και κάνοντας στο τέλος και μια ευχή για την κοπέλα στην οποία ανήκε το αντικείμενο. Όταν όλα τα αντικείμενα τελείωναν, οι κοπέλες έκλειναν με τραγούδια αυτή την όμορφη τελετή.

Στην ωραία αυτή φωτογραφία του 1954, βλέπουμε μια νεαρή παρέα μπροστά στη φωτιά του Αϊ-Γιάννη. Διακρίνονται από κάτω αριστερά: Μένη Πείσιου, Γεωργία Κρόγκου, Γεώργιος Δελητζάκης, Θεόδωρος Πόντος,

Χρήστος Νεστορίδης, Ευαγγελία Τούση, Ελένη Δελητζάκη.

Στην επάνω σειρά από αριστερά: Νάκος Τούσης, Σταυρούλα Νατσούκη, Νίκος Ραγκάτσης, Σούλα Πάγγου, Μαρίκα Ραγκάτση, Αρετή Πασχαλούδη.

Ευχαριστούμε το Γιώργο Δελητζάκη για την προσφορά αυτής της φωτογραφίας, που θα θυμίσει στους παλαιότερους την παλιά γειτονιά της Σίνδου και θα διδάξει στους πιο νέους ένα έθιμο που χάθηκε.

ΑΛΕΚΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ